

Тази пещера се хареса на царя най-сетнѣ. Тогава джуджетата прѣнесоха въ нея голѣмия смарагдовъ камъкъ и царьтъ седна върху него, като се радваше много, че синиятъ цвѣтъ на пещерата отговаряше добръ на неговата черна плюшена мантия. Но слѣдъ като прѣстоя тамъ петстотинъ години, видѣ че иътя не бѣше достатъчно свѣтла. И той стана още по-тжженъ, отколкото по-прѣди, а носътъ му още по-остъръ.

Той стоя още петстотинъ години, налегна го голѣма тжга, та започна дори да затлъстѣва. Най-сетнѣ не можеше повече да търпи и извика най-младитѣ джуджета при себе си, като имъ каза:

— Направете ми пещера, която да има свѣтлината на всички бои слѣни въ една!

Но това не можаха да разбератъ дори и най-младитѣ джуджета и помислиха, че царьтъ е полудѣлъ.

Тогава той рѣши да ги остави и самъ да дири свѣтлината, която искаше. Той слѣзе отъ своя смарагдовъ камъкъ, направи черната си плюшена мантия по-къса, за да може да движи свободно ржцѣтъ и краката си и започна да дълбае. Понеже другитѣ джуджета бѣха прѣтърсили вече дълбочинитѣ на земята, той си помисли, че свѣтлината, за която толкова много копнѣеше, трѣбва да е нагорѣ и затова започна да дълбае нагорѣ. А понеже до тогава народътъ на джуджетата още не бѣше изнамѣрилъ лопатата, той трѣбваше да дълбае съ прѣститѣ си. Това му причиняваше голѣма болка, защото не бѣше навикналъ на работата, но той бѣше рѣшилъ да види свѣтлината.

Три хиляди години дълба царьтъ на джуджетата и отиваше все по-нагорѣ и по-нагорѣ. Отъ много дълбане кожата на прѣститѣ му бѣше станала съвсѣмъ тънка и малкитѣ му ржцѣ изглеждаха розово-червени изъ подъ черната му плю-

